Entrada

Gastar la vida

Per pregaria.cat el dt., 06/04/2010 - 09:00

El Senyor Jesús ha dit:
"Qui vulgui reservar la seva vida, la perdrà;
i, qui la gasti per mi, la retrobarà en la vida eterna".
Però, a nosaltres ens fa por gastar la vida,
entregar-la sense reserves.
Un terrible instint de conservació ens reclou en l'egoisme,
i ens atenalla, quan volem jugar-nos la vida.
A tot arreu, ens fem assegurances, per tal d'estalviar-nos els riscos...
I, sobretot, som covards...

Senyor Jesús, ens fa por gastar la vida.
Però, Tu, la vida ens la dones perquè la gastem;
i no ens la podem reservar en un egoisme estèril.
Gastar la vida és treballar pels altres, encara que no paguin;
fer un favor a aquell que no ens el retorna.
Gastar la vida és llançar-se al fracàs, si cal, sense falses prudències.
És cremar les naus en bé del proïsme.
Som torxes que únicament tenim sentit quan ens cremem;
únicament aleshores serem llum.
Allibera'ns de la prudència covarda,
que ens fa estalviar el sacrifici i que cerca la seguretat.
Gastar la vida no es fa amb gestos ampul·losos ni amb falsa teatralitat.
La vida es dóna senzillament,
sense publicitat, com l'aigua que vessa, com la mare que dóna el pit al nen,
com la suor humil del sembrador.
Entrena'ns, Senyor, a llançar-nos a l'impossible,
perquè, darrere l'impossible, hi ha la teva gràcia i la teva presència.
No podem caure en el buit.
El futur és un enigma. El nostre camí s'endinsa en la boira.
Tanmateix, volem donar-nos, perquè tu estàs esperant, en la nit,
amb mil ulls plens de llàgrimes.

Lluís Espinal S.I.

Pel que sembla van acabar la seva "feina" cap a les quatre de la matinada. El cos del nostre Lluís Espinal, torturat durant varies hores, i amb 17 bales al cos, va ser llençat a les escombraries. Les oligarquies militars podien ja restar tranquil·les havien fet callar per sempre - creien - una veu clara que denunciava els seus crims.

Finalitzats els estudis de filosofia i teologia Lluís Espinal va anar a fer periodisme a Bergamo. Itàlia era una país de llibertats, i el periodisme que allà es feia era absolutament diferent de l'espanyol, encara condicionat per la dictadura. De tornada, va treballar dos anys a TVE fent un programa en el qual denunciava l'explotació i la injustícia social. Com era d'esperar, va rebre molts aplaudiments però també la crítica del règim. L'any 1968 marxà a Bolívia i encetà un treball magnífic en ràdio, televisió, crítica de cinema i els millors diaris de La Paz. El 1970 es va nacionalitzar bolivià.

Honestedat, amor a la veritat, transparència, denúncia, recerca, constància, preferència absoluta pels explotats i marginats..... una forma de mirar el món i les persones sense cap engany, ulls clars i directes, apassionament per la seva missió, valoració del periodisme com a servei..... i per sobre de tot un profund sentit artístic i poètic arrelat a la seva opció de fe i de vida religiosa.

Dos dies després del seu assassinat mataren també Monsenyor Oscar Romero a El Salvador, el bisbe de la misericòrdia i la causa del pobres, un home de Déu, lliure i enamorat de Jesús, que era ben conscient del perills que les seves paraules d'amor i denúncia provocaven entre els poderosos de la seva terra. Una sola bala directa al cor, va segar una vida que està ressuscitant cada dia a l'interior de molta gent, com una llavor de fe i justícia.

El record de Lluís Espinal ens resulta entranyable. La seva senzilla honradesa, la seva transparència i poesia ens ha captivat. Era dolç i dur, infatigable i arriscat, una persona inoblidable. Des de l'endemà mateix del seu enterrament, fa ja 30 anys, cada dia a la seva tomba hi ha flors. És la gent, és el poble de Bolívia que el té com un signe de llibertat, de fe i de justícia. Es va guanyar la simpatia i l'amor general. Quan es pensa en el molt que devia patir les darreres hores de la seva vida en el aquell tenebrós escorxador encara se'ns mullen els ulls; realment va participar de la creu de Jesús, i encara ara per a molts ens mou a la Vida Nova de la Pasqua. La trobada d'Espinal i el Senyor deuria ser impressionant....." Veniu, beneïts del meu Pare..."

Jesús Renau sj